I

Як у казці: гірські холоди
Снігові розіп'яли лаштунки.
Зарясніли, мов перші сліди,
Обіч ліз незаметені лунки.

Не лопоче вже листям лоза,
Ніби хвилі в годину погідну.
Купоросна тремка бірюза
Не сяйне з пагінців самоцвітно.

Бурштинову, черлену смагу
Виноградна сховала округа:
Ніби заєць — по горло в снігу —
Кожен кущ нашорошує вуха.

Я дивлюсь і дивлюсь, та дарма:
В сніговім безгомінні та в небі
Всеподібністю кличе зима.
Але що нагадає про тебе?!

II

Прийшла зима: щільніш причинять двері.
Хто встане вдосвіта —
проймають дрижаки...
Та радо — бо скінчилися хурделі —
Онук і дід у двір прокопують стежки.

В такий мороз співати ліньки півню.
Дерева і кущі сховалися в сніги.

Яка це благодать — на білину чарівну
Лягає, мов письмо, значимий слід ноги.

Ген промінець проклюнувся на сході,
Тут жилкою струмка пульсує джерело...
Дрібний пташиний слід чіткий, на подив:
Немов чекан торкнув снігів сріблясте тло.

Знаходиш легко все в цім світі чистім.
Урешті — всі сліди приводять до дверей.
Але твої невисловлені мислі
Загубляться безслідно для людей.

III

В зимі, коли сніги ідуть імлаві
Й не розібрати голосу завій,
Покличе чаша зблиском сапераві,
Камін розгорне пломінкий сувій.

Тихенько, поодинці, без принуки
Ми біля столу сядемо кружка,
І кухлі стрепенуться давнім згуком.
Мов тих фазанів зграя гомінка.

Як погляди ми возведемо го?рі,-
З оздобних кухлів ковані птахи
Відлинуть, ніби мрії світозорі,
Над виноградники і предківські дахи,

У присмерку кружляють над горіхом,
Щоб розлетітись до стежок, полів.
Сплять лози сторожко, укриті снігом,
А їм все сниться мципобели* спів.

---

* Мципобела — співоча птаха (груз.).